

ZLATKO PAPEC

(17. siječnja 1934. - 3. veljače 2013.)

Nakon kratke i teške bolesti, umro je višegodišnji igrač Hajduka i reprezentativac, nositelj srebrne olimpijske medalje iz Melbournea 1956. godine, Zlatko Papec.

Rođen je u Zagrebu 17. siječnja 1934. godine. Bio je napadač, jugoslavenski nogometni reprezentativac. Nogometnu karijeru započinje kao petnaestogodišnjak 1949. godine u zagrebačkoj Lokomotivi, čiji dres nosi do 1956. godine. U Lokomotivi je već sa 17 godina postao standardni prvotimac. U Hajduk dolazi 1956. i nastupa do 1964., odigrajući u tom razdoblju za «bijele» 366 utakmica na kojima je postigao 167 zgoditaka. Malo je poznato da je Papec već 1948. godine bio u Dinamu na selekciji, ali je bio odbijen...

Mogao je igrati na svim mjestima u napadu. Bio je vrlo dobar tehničar, dribler i pucač, jakog i preciznog udarca, nesebičan, odličan asistent. Presudnu ulogu pri njegovu dolasku u Split odigrao je Bernard Vukas s kojim se poznao od ranije. On ga je najviše nagovarao za odlazak u Hajduk; govorio mu je kako mu je Hajduk uvijek imponirao, posebice ona generacija od 1950. do 1955. koja je harala jugoslavenskim nogometom. Tako se Papec odlučio se za put prema jugu. Split mu je postao novi dom, njegov grad, tu se i oženio, a navijači sa ga prigrlili kao svoga. I već sa 19 postao je reprezentativac.

Nakon prestanka igranja u Hajduku, 1964. godine, Papec odlazi u njemački klub Freiburg, gdje nastupa do 1968., a potom je 1969. godine nogometaš Rijeke. Igračku karijeru završava u sinjskom Junaku.

Za A reprezentaciju Jugoslavije, od 1953. do 1956. godine, odigrao je 6 utakmica i postigao 4 zgoditka. Dres s državnim grbom nosio je 2 puta kao nogometaš zagrebačke Lokomotive i 4 puta kao nogometaš Hajduka. Za A reprezentaciju debitirao je u prijateljskoj utakmici protiv Belgije u Bruxellesu 14. svibnja 1953. godine (3-1), a posljednji je put dres s državnim grbom nosio u Jakarti u prijateljskoj utakmici protiv Indonezije 23. prosinca 1956. (5-1).

Sudionik je Svjetskog prvenstva 1954. godine u Švicarskoj i Olimpijskih igara 1956. u Melbourneu, gdje je osvojio srebrnu olimpijsku medalju. U finalu olimpijskog turnira Jugoslavija je poražena s 1-0 od reprezentacije SSSR-a. Na toj je utakmici Papec postigao zgoditak kojeg je sudac je poništio zbog navodnog ofsajda.

Nakon igračke karijere završio je višu trenersku školu, posvetio se radu s mlađim uzrastima odgojivši brojne legende, hrvatskog i jugoslavenskog nogometa. Punih 10 godina obavljao je dužnost instruktora Nogometnog saveza općine Split, a jedno vrijeme,

početkom osamdesetih godina prošlog stoljeća, trenirao je i seniorske momčadi Maribora i Splita. Trenirao je i Croatiju iz Zmijavaca i Mračaj iz Runovića. Za svoj rad u športu dobio je veliki broj priznanja, a 1994. godine Hrvatski nogometni savez nagradio ga je Trofejem podmlatka. Nositelj je i zlatne Hajdukove kapetanske trake.

Imao je i diplomu FIFE kao instruktor mladih. Papec je naglašavao da djeci, odnosno u radu s mladima, treba razviti natjecateljski duh. To Europa, isticao je Papec, već odavno radi. Govorio je da bi se glas iz svlačionica nižeg uzrasta trebao više čuti.

Papec je bio igrač koji nije mnogo mijenjao mjesta u momčadi. Počeo je na krilu, ali je volio igrati i centarfora. U igri je bio brz, požrtvovan i uvijek krajnje ozbiljan. Dobro je baratao s loptom, pucao objema nogama, a često bi pobrao aplauze zbog svojih preciznih udaraca glavom. Istina, Zlatko Papec je kao i svi drugi nogometaši, imao svojih dobrih i loših dana, ali je ipak puno češće zasluživao čestitke.

Priča o Zlatku Papecu, priča je o istinskom nogometnom znalcu, čovjeku koji s loptom nije imao nikakvih tajni. Ovaj vrsni nogometni pedagog trajno je zadužio hrvatski i jugoslavenski nogomet odgojivši veliki broj vrsnih nogometaša, od kojih su neki pronijeli slavu Splita i Hrvatske diljem svijeta. Bili su to dragulji koje je vrhunski izbrusio i u svijet nogometa uputio, ponajprije veliki čovjek, a potom nogometaš i trener Zlatko Papec.

Sahranjen je na splitskom groblju Lovrinac.

Jurica Gizdić